

3. Закон України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні» від 16.07.1999 р. №996-XIV(зі змінами і доповненнями, внесеними Законами України від 11.04.2000 р. №1707-III, від 08.06.2000 р. №1807-III, від 22.06.2000 р. №1829-III, від 09.02.2006 р. №3422-IV)(В редакції станом на 25.03.2009 р.)

4. Кіндрацька Л. Бухгалтерська професія в Україні: реальність і перспективи//Бухгалтерський облік і аудит. - № 11. – 2009. – С. 6-9.

Мартиняк О.І.,  
студ. гр. ОА-31,  
Національний університет «Львівська політехніка».  
Науковий керівник – Лемішовська О.С.,  
асистент кафедри обліку та аналізу

### **ОСОБЛИВОСТІ НАРАХУВАННЯ АМОРТИЗАЦІЇ В БУХГАЛТЕРСЬКОМУ ТА ПОДАТКОВОМУ ОБЛІКУ**

Згідно з Податковим кодексом України (далі - ПКУ), амортизація – це систематичний розподіл вартості основних засобів, інших необоротних та нематеріальних активів, що амортизується, протягом строку їх корисного використання (експлуатації) [1].

На сьогодні амортизація основних засобів у податковому обліку нараховується згідно методів, які застосовуються у бухгалтерському обліку до об'єктів основних засобів та які описані в пп. 145.1.5, 145.1.6, 145.1.9 ПКУ [1] і в яких уточнено, що «нарахування амортизації в цілях оподаткування здійснюється підприємством за методом, визначеним наказом про облікову політику з метою складання фінансової звітності, та може переглядатися в разі зміни очікуваного способу отримання економічних вигод від його використання» [2]. Такими методами є: прямолінійний метод, метод зменшення залишкової вартості, метод прискореного зменшення залишкової вартості, кумулятивний метод і виробничий метод. Відповідно вже податковий метод нарахування амортизації, який діяв за Законом України «Про оподаткування прибутку підприємств» у редакції від 22.05.97 р. № 283/97-ВР, згідно змін, унесеним до П(с)БО 7 [3] наказом Мінфіну від 18.03.11 р. № 372, утратив свою дію. Загалом при виборі методів нарахування амортизації варто виходити з таких двох критеріїв, як принцип обачності та очікуваний спосіб отримання економічних вигод від використання об'єктів. Найбільше принципу обачності підходить метод зменшення залишкової вартості, який дає найбільшу суму амортизації в перші роки експлуатації об'єкта. За ним слідує метод прискореного зменшення залишкової вартості та кумулятивний. За рівномірного випуску продукції показники виробничого методу наближаються до прямолінійного. На практиці переважно нехтують другим критерієм - очікуваним способом отримання економічних вигод від використання об'єктів [4, с.53].

Ще до внесення змін, період нарахування амортизації в податковому обліку був щоквартальний, а у бухгалтерському – щомісячний; період, з якого починається нарахування амортизації в податковому обліку починався з кварталу, наступного за кварталом придбання об'єкта, а в бухгалтерському - з місяця, наступного за місяцем, у якому об'єкт став придатним для корисного використання, а, з відміною податкового методу, цих розбіжностей між податковим та бухгалтерським обліком при нарахуванні амортизації основних засобів немає, тепер все відбувається так, як було в бухгалтерському обліку.

Отже, до всього вищесказаного можна зробити висновок, що наближення податкового обліку до бухгалтерського є зручним, це спрощує роботу бухгалтерів, зменшує витрати на ведення обліку і складання звітності.

### Література:

1. Податковий кодекс України
2. Всеукраїнська професійна газета «Все про бухгалтерський облік»
3. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 7 "Основні засоби"
4. Владимирська К. Амортизація у приватного підприємця//Податки та бухгалтерський облік.2005.-№65.-с.53

Михайлів М.В.,  
студ. гр. ЕОАм-13,  
Національний університет «Львівська політехніка».  
Науковий керівник – Литвиненко Н.О.,  
старший викладач кафедри обліку та аналізу

### ЕВОЛЮЦІЯ РОЗВИТКУ І СУЧАСНИЙ СТАН ІНВЕНТАРИЗАЦІЇ

Дослідження історико-економічних аспектів розвитку інвентаризації в контексті економічних шкіл важливе для розуміння сучасного стану цього елемента методу бухгалтерського обліку та оцінки можливих напрямків його розвитку. Економічна еволюція будь-якого об'єкта в методологічній основі розглядається не заради її самої, а для полегшення розуміння сучасного і оцінки майбутнього.

Вищевикладене засвідчує актуальність теми та обумовлює мету дослідження. Метою публікації є дослідження змістового наповнення поняття «інвентаризація», її еволюції та визначення сучасного стану.

В економіці товарного господарства превалював статичний облік фактів, основою якого була інвентаризація майна. Проф. Я. В. Соколов характеризує цей період як перехідний, коли облікові дані та фактичний стан справ не були адекватними. Бухгалтерія була лише ймовірною, а інвентаризація вказувала лише на репрезентативність інформації. Чим більше співпадали результати перевірки наявності цінностей з даними обліку, тим кориснішою для практики були рахівництво та інвентаризація, і навпаки. Вчений відзначає, що інвентаризація в економіці товарного господарства була основним методом обліку (цит. за проф. Я. В. Соколовим [1, с. 52-59]). З появою і обґрунтуванням в 15 ст. подвійної бухгалтерії під інвентаризацією стали розуміти як роботу по складанню інвентарю з метою визначення майнового стану, так і спосіб визначення фінансових результатів.

У період розвитку промислового капіталізму поняття «інвентар» ототожнювалося з балансом. Такої думки дотримувався Ж. Саварі, який сформулював три підходи щодо взаємозв'язку між балансом та інвентарем, а саме: необхідність постійного та періодичного складання інвентарю; визначення того, що інвентар є джерелом балансу; інвентар і баланс повинні бути підставою для переоцінки майна, вимог та зобов'язань. В той же час В. Д. Белов проводив чітку межу між інвентарем і балансом. Він зазначив, що баланс – це висновок із книг, а інвентар – опис з натури, за допомогою якого можна уточнити баланс. Баланс – це історія руху засобів, інвентар – це статистична робота, що констатує наявність залишків в натурі (цит. за проф. Я. В. Соколовим [1, с. 290]).

На початку ХХ століття німецьке законодавство передбачало, що кожний купець при відкритті свого торговельного підприємства повинен чітко описати свої земельні ділянки, вимоги і борги, кількість грошей та інші майнові об'єкти; при цьому повинна бути проведена оцінка вартості окремих майнових об'єктів і зроблено висновок щодо співвідношення між майном і боргами. Складання інвентарю і балансу повинно проводитися протягом часу, який би відповідав нормальному ходу операцій. Якщо купець має склад товарів, інвентаризацію якого незручно проводити щороку, то достатньо проводити її раз на два роки. Однак це не позбавляє від обов'язків щороку